

သရဲကုန်းမှာအစ္စကြုံးမယ်

အခန်း (၁)

“ဟယ်. . အောင်မောင်”

ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော အောင်မောင်းတစ်ယောက် အသံလာရာဆီသို့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အား အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ရပ်၍ကြည့်နေသော ဝေဝေ ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အောင်မောင်း၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“အောင်မောင်း. . နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ ကွင်းထဲဖက်ကို အိမ်ကခိုင်းလို့သွားမလို့”

အောင်မောင်း၏စကားတွေက အဆီအငေါ့မတည့်။

“ဟို. . နင်လေ မမလွင်ကို တွေ့မိသလား”

“ဟင့်အင်း”

“အေးဟယ်. . ဘယ်များသွားနေလဲ မသိဘူး”

“နေ့လည်ကတော့ ဟိုဖက်ကမ်းသွားမယ်ဆိုလား ပြောနေသံကြားတာပဲ”

အောင်မောင်းကို ကြည့်နေသော ဝေဝေ၏မျက်လုံးလေးများက ပိုင်း၍ သွားသည်။

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ကနေပဲ စောင့်တော့မယ်ဟာ. . ”

အောင်မောင်းတို့၏ စိန်တလုံးရွာက ပေ(၁၀၀)လောက်ကျယ်သော ချောင်းလေးကိုခွ၍ ဟိုဖက်ကမ်း၊ ဒီဖက်ကမ်းဆိုသော အသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဝေဝေ တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး၍ စိတ်ပျက်သွားရသည်။ မနှစ်က ဟိုဖက်ကမ်းသို့အကူး လှေမှောက်ဖူးသဖြင့် ဝေဝေ တစ်ယောက် တဖက်ကမ်းသို့ သွားရန် လန့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်က ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့လဲ ဝေဝေရ”

“မကြီးပါဘူးဟာ၊ ဟို. . ဟိုလေ အမက ဆရာလေးနဲ့များ တစ်နေရာရာသွားကြတာလားလို့”

ဝေဝေ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော အောင်မောင်းတစ်ယောက် ရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမယ့် “ဟန်ကိုယ့်ဖို့” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အောင်မောင်းတစ်ယောက် မျက်နှာမပျက်အောင် သတိထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ

“နင်ကလဲယာ. . ရှာရှာဖွေဖွေ. . အမလွင်မာနဲ့ဆရာလေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အာ. . မဟုတ်ပါဘူး. . ငါ ထင်တာပါဟာ. . အိမ်ပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်ဟာ. . သွားမယ်”

ဝေဝေက သူ့ဖာသာ စကားများသွားမှန်း သိ၍ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားတော့မှ အောင်မောင်း၏ ရင်ထဲတွင် ဟင်း. . ကနဲ ချလိုက်နိုင်ကာ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းများဖြင့် အောင်မောင်းသည် ရွာအပြင်ဖက်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ရွာ၏နောက်ဖက် ကွင်းထဲဖက်တွင် ရွာတန်းဆီမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် (၁၀)မိနစ်မျှ လျှောက်၍ သွားရသောနေရာတွင် သောက်ရေကန်ကြီးနှစ်လုံးက ဆက်လျက် ရှိနေသည်။ တစ်ကန်လျှင် အကျယ်အဝန်းက တစ်ဧကလောက် ရှိသည်။ ကန်ဘောင်ပတ်လည်တွင်က ထန်းပင်တွေ အစီအရီ ပေါက်၍နေသည်။

ထိုကန်ကြီးများ၏ အခြားတဖက်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကန်ကျောင်းကြီးဖြစ်ပြီး အုတ်တံတိုင်းကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါမှာတော့ အုတ်တံတိုင်းမှာလည်း ဟိုနေရာတစ်ခု၊ ဒီနေရာတစ်ခုဖြင့် ကျိုးပျက် နေပြီး အုတ်ကျောင်းကြီးမှာလည်း အမိုးတွေက မရှိတော့ဘဲ နံရံအုတ်များပင် ပြိုကျပျက်စီး၍နေသည်။ ထိုကျောင်းပျက်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်၊ ကျောင်းပျက်နှင့် ရေကန်ကြီးများကြားတွင် ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များ၊ ဆူးများကလည်းရှိ၍ နေလေသည်။ ထိုနေရာကို ရွာမှလူများ အရောက်အပေါက် နည်းသည်။ ဒီနေရာကို ရွာကလူတွေ အမည်သမုတ် ထားတာကိုက သရဲကုန်းဟု ခေါ်ဆိုထားသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုခေါ်ရတာလဲဆိုသည်ကိုတော့ အောင်မောင်း မသိ။

ထိုနေရာကိုတော့ အောင်မောင်းက အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်။ နေ့ခင်းဖက် မကြာခဏရောက်ဖူးသည်။ ရောက်ရခြင်းအကြောင်းအရင်း ကလည်း ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက် ရှာရင်း ရောက်ဖူးသည်မှစ၍ အိမ်မှခိုင်းတာ မလုပ်ချင်လျှင် အောင်မောင်းတစ်ယောက် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်၍ နေတတ်သည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အောင်မောင်းက ထိုသရဲကုန်းဆိုသော နေရာသို့ ဦးတည်၍လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာလေး စိန်ဝင်းမောင်နှင့် အမလွင်မာတို့ ကန်ဖက်လျှောက်ကြရအောင်ဟု ပြောလိုက်သံကို မစိန်မ၏ဈေးဆိုင်မှ ထွက်လာသော အောင်မောင်းက အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရပြီး အိမ်မှဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ပစ္စည်းများကို ပြန်ပို့ပြီး အောင်မောင်းသည် သူတို့နောက်သို့ အမှီလိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကန်ဘောင်ကို လျှောက်မည်ဆိုကတည်းက သရဲကုန်းဖက်ရောက်တော့မည်ဆိုသည်ကို အောင်မောင်း အသေအချာတွက်မိလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကန်ဘောင်တွင် လူတွေ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ရောက်လာတတ်သည်။ လူမလစ်၊ ဒါကြောင့် လူလစ်သော သရဲကုန်းဖက်ဆီထိ ဆရာလေးနှင့် အမလွင်မာတို့ သွားကြလိမ့်မည်ဟု အောင်မောင်းက တွက်ဆလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာလေးစိန်ဝင်းမောင်က သူတို့ရွာသို့ ရောက်လာသည်မှာ (၁)နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အသက်က (၃၀)လောက်နှင့် အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံချောချော ဖြစ်သည်။ အမလွင်မာက အသက်(၂၅)နှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်ပြီး တရွာလုံးက ကာလသားတွေ သဘောကျငေးရလောက်အောင် လှသည့်သူဖြစ်သည်။

ဝေဝေ ဆိုတာကတော့ အမလွင်မာ၏ညီမအရင်း ဖြစ်ပြီး အသက်က(၁၇)နှစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်သည်။ အောင်မောင်းနှင့် ဝေဝေက ကစားဖော်၊ ကစားဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ ဝေဝေ ကလည်း သူ့အမ နီးနီးလောက် လှသည်။ ဒါပေမယ့် အမလွင်မာလို အပျိုကြီးလုပ်ခါ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မရှိ၍သာ သိပ်ပြီး မပေါ်လွင် ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသော အောင်မောင်းတစ်ယောက် ကန်ထိပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူထင်သည့်အတိုင်းပင် လူရိပ်နှစ်ခုက သရဲကုန်းဖက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အောင်မောင်း သည် ကန်ဘောင်ပေါ်သို့တက်၍ လျှောက်ရန်ကြံပြီးမှ မတက်တော့ဘဲ ကန်ဘေးမှပင် ပတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ လေတော့သည်။ အချိန်ကလည်း ညနေ(၄)နာရီကျော်ကျော်လေးပင် ရှိသဖြင့် နေချိုသွားပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်က အားကောင်းလျက်ပင် ရှိနေသေးသဖြင့် ခြံနွယ်များကို တွေ့ပတ်၍လျှောက်လာသော အောင်မောင်းတစ်ယောက် မြင်မြင်ထင်ထင်ဖြင့် ခရီးတွင်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ဆရာလေးစိန်ဝင်းမောင်က လွင်မာ၏လက်ကိုဆွဲကာ ခြံတောထဲဝင်သောအခါ လွင်မာက ရုန်းသည်။
“ဟာကွာ . . အပြင်မှာပဲ ထိုင်မယ်”

“လာပါ လွင်မာရာ. . တစ်ယောက်ယောက် တွေသွားရင် ခက်မယ်. . ”

အောင်မောင်းတစ်ယောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသက်ပင်ရဲရဲမရှူရဲဘဲ သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ ဆရာလေးစိန်ဝင်းမောင်၏ ပြောစကားအရ လွင်မာက ရှက်ပြီးလေးပြီးကာ ဆရာလေးခေါ်ရာ ခြုံတောထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။

အောင်မောင်းက နေရာမှထကာ ခါးကိုကုန်း၍ အသာလေး ရှေ့သို့တိုးပြီး လိုက်ခဲ့သည်။

“လုပ်ပြီ. . ကြည့်ပါလားလို့. . အဟင့်. . ”

အောင်မောင်း၏ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်။

“အာကွာ. . အတင်းပဲ. . ကျွတ်. . မကြိုက်ဘူး”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံလေးများထွက်လာသည်။ နေရာရွှေ့တာလား၊ ဘာလဲ သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေ တက်နင်းမိသံလည်း ကြားရသည်။ လုံချည်ဖြန့်ဝတ်သံမျိုးလည်း ကြားရသည်။ သူတို့ဝင်သွားရာ ခြုံတို့ကြားတွင် လေးငါးပေမျှ မြေပြောင်ပြောင်လေးက ရှိနေသည်။ အောင်မောင်းတစ်ယောက် ရှေ့သို့ဆက်၍ မထွက်ရဲ၊ သူတို့ကိုလည်း မတွေ့ရသေး၊ အသံသာကြားနေရသည်။ အောင်မောင်းတစ်ယောက် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ပြီဟု ကြံရာမရ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါကြောင့် သူကို မတွေ့ချင်တာ. . အွန်န့်”

တိတ်သွားသည်။ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် အသံလေးတွေ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး တိုးညှင်းစွာ ကြားရသည်။

“အင့်. . အင်” လွင်မာ၏ အောင့်သက်သက် အသံလေး။

“ကျွတ်. . အာကွာ. . ” တိုးညှင်းစွာဖြင့် နာကျင် ကြည်နူးသော လွင်မာ၏အသံ ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း”

စိန်ဝင်းမောင် ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ လွင်မာက ဟင့်အင်း ဟူသော အသံလေးက အစ်ပြီး အသက် အောင့်ထားရာမှ ထွက်လာသည်။

“အောက်က ခဲလုံးက နာလိုက်တာ. . ”

ခြုံတောလေး အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“အ. . အွန်န့်. . အင်. . အင်. . ”

အောင်မောင်း၏ ပုဆိုးအောက်မှ လီးချောင်းကြီးက မတ်၍သွားသည်။ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“အာ. . အာ. . အိုး. . အိုး. . ကျွတ်. . ”

အောင်မောင်းက သူ့လီးကြီးကို တင်းသထက် တင်းအောင် ဆုပ်ညှစ်ထားသည်။ ထွားကြိုင်းသော သူ့လီးကြီးက သူ့လက်ဖြင့်ပင် တကိုင်မဆန့်အောင် မာန်တွေထလာနေသည်။

“သေပါပြီ. . သေပါပြီ. . ”

နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး သေပါပြီဟု အော်လိုက်သော လွင်မာ၏အသံက အောင်မောင်း၏ လီးထိပ်မှ အရည်ကြည်များကို စစ်ကနဲ၊ စစ်ကနဲ တောက်တောက် ကျစေသည်။ ပြွတ်ဆိုသော အသံလေးက တချက် ထွက်လာသည်။ စိန်ဝင်းမောင်၏ အသက်ရှူသံကြီးက ပြင်းထန်နေအောင် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ထွက်နေသည်။

အောင်မောင်းစိတ်တွေ ဘလောင်ဆူလာလေပြီ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ခြုံအကွယ်မှ မတ်တပ်ရပ်၍

ခြံ့ကိုကျော်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ လွင်မာက မြေကမူလေးတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံထောက်ထားကာ ဖင်ကုန်းပေးထားသည်။ ထမိကို ခါးသို့ လိပ်တင်ထားရာ လွင်မာ၏ဖင်ကြီးက ဖွေးဥ၍ နေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်က ပုဆိုးကို ပင့်လှန်ပြီး လွင်မာ၏စောက်ဖုတ်ထဲသို့ သူ့လီးကို ကိုင်ကာ ငုံ့ကြည့်ပြီး သွင်းသည်။ ဝင်သွားဟန်တူသည်။ လွင်မာ၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကျောပေါ်မှ ကျော်ဆွဲကာ ကြုံး၍ လိုးသည်။

“အ. . အ. . အ. . အ. . အင့်. . အွန်”

လွင်မာ၏ခါးလေး ကော့တက်သွားကာ ခေါင်းကို မကြာခဏယမ်းသည်။ လွင်မာ၏ဆံပင်တွေက ပြေကျသွားသည်။ စိန်ဝင်းမောင်၏ ဆောင့်ချက်က နှစ်ဆင့် ဖြစ်သည်။ လွင်မာက သူမ၏ဖင်ကြီးကို ဘယ်ညာနဲ့၍ လှုပ်ပေးရှာသည်။

စိန်ဝင်းမောင်က အားဖြင့်ဆောင့်ထည့်လိုက်တိုင်း လွင်မာတစ်ယောက် အသည်းစွဲသွားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်လုနီးပါး ကိုက်ထားလိုက်ရှာသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူမ၏ဖင်ကြီးကို ဖုံးကျလာသော ထမိကို လွင်မာက လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်၍ ဆွဲတင်သည်။

အင့်ကနဲ. . အင့်ကနဲ အသားပါပါ နှစ်ချက်ဆင့်ဆောင့်ပြီးနောက် လွင်မာ၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ မှောက်လျက်ကျကာသွားပြီး မှိန်းနေသည်။

“ဖယ်ကွာ. . တော်ပြီ. . ”

လွင်မာ၏မျက်နှာက အကြီးအကျယ် ပျက်နေရှာသည်။ စိန်ဝင်းမောင်ကို မကြည့်ဘဲ လက်ပြန်လေး ခပ်သာသာ ထုသည်။ စိန်ဝင်းမောင်က လွင်မာ၏လက်လေးကို ဖမ်းပြီး ရင်ချင်းအပ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပ်နမ်းပြန်သည်။ လွင်မာ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်က စိန်ဝင်းမောင်၏ကျောပြင်ကြီးကို ဖက်၍ထားသည်။

စိန်ဝင်းမောင်သည် သူ့ဒူးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကွကွလုပ်၍ လွင်မာ၏ ထမိကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ သူ့ပုဆိုးကိုလည်း ပုံချလိုက်သည်။ အောက်ပိုင်းတွေ ဝတ်စလစ် ဖြစ်သွားသော စိန်ဝင်းမောင်နှင့် လွင်မာတို့၏ မဲမှောင်သော အမွှေးအုံကြီးများကို အောင်မောင်း တွေနေရသည်။

လွင်မာက ကျွတ်ကျသွားသော ထမိစကိုလိုက်၍ ဆွဲသေးသည်။ မမိလိုက်. . ။ ဘုတ်ကနဲ စိန်ဝင်းမောင်၏ ကျောကို ထုပြီးမှ ဖက်လိုက်ကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ စိန်ဝင်းမောင်၏ လီးကြီးက မတ်တောင်၍ နေပြီး လီးရည်များနှင့် လက်လက်ထနေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့လီးကြီးကို ကိုင်ပြီး လွင်မာ အဖုတ်ထဲသို့ လိုးသွင်းသည်။ ဝင်သွားမှ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းကို ပြန်မော့ကာ တင်းတင်းကြီးဖက်ထားပြီး ဆောင့်၍လိုးကြာသည်။ လွင်မာကလည်း ပြန်၍ဆောင့်သည်။ ပူးတုံခွာတုံဖြစ်နေသော ဆီးစပ်နှစ်ခုကြားတွင် ပေါင်းကူးတံတားလို ဖြစ်နေသော လီးတန်ထွားထွားကြီးကို အောင်မောင်းမြင်နေရပြီး လွင်မာက ဖင်ကြီးကို ကော့ကော့ပြီး ဆောင့်လိုက်တိုင်း စိန်ဝင်းမောင်၏လီးတန်ကြီးက တင်းတင်းသွားကာ လီးအခြေရှိ ဂွေးစိကြီး အောင့်ကျင် လာအောင် လိုးချလာသည်။

တစ်ချိန်တွင် လီးက အရှိန်လွန်ပြီး ကျွတ်သွားဟန်တူသည်။ စိန်ဝင်းမောင်က မကိုင်ဘဲ ပြန်ထည့်ရန် ဒူးကိုကွေးသည်။ ဖင်ကိုရွှေ့လျားပြီး လိုက်တော့သည်။ လွင်မာကလည်း ငုံ့ကြည့်ကာ လီးတန်ထိပ်နှင့် သူမ၏ စောက်ပတ် အဝကို လိုက်တော့သည်။ မရ. . ချော်ထွက်နေသည်။ လွင်မာက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လီးကြီးကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုင်သည်ဆိုရာတွင်လည်း လက်ချောင်းလေး သုံးချောင်းဖြင့်သာ ကိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးမှ

သူမ၏ဗိုက်ကို ရှုပ်ကာ ဆီးခုံကြီးကို ကော့ပြီးမှ လီးကို ကိုင်၍ သွင်းလိုက်သည်။

ပြတ်ကနဲဆိုသောအသံသည် ပေ(၃၀)မျှ အကွာမှ အောင်မောင်းပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ဝင်သွားမှ လက်ကလေးကို လွှတ်ပြီး စိန်ဝင်းမောင်၏ ပုခုံးကို အင်. . အင် ဟု အားလေးဖြင့် ထုပြီး ကျောပြင်ကြီးကို သိုင်းဖက် လိုက်သည်။ မျက်နှာလေးကိုမူ စိန်ဝင်းမောင်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ဝှက်ထားရှာသည်။ ဘွတ်ကနဲ၊ ဗြစ်ကနဲ ကြားလိုက် ရသည်။

“အား. . အ. အား. . အကိုရယ်” ဟု လွင်မာမျက်နှာလေးမော့ကာ ဖြူဖွေးကာ သွားလေးများ ပေါ်အောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဟပြီးညည်းသည်။ စိန်ဝင်းမောင်က တအားဆောင့်သည်။ လွင်မာက နောက်သို့ ဆုတ်ဆုတ်သွားသည်။ ဆောင့်ရင်း၊ ဆောင့်ရင်း အခုနက လက်ထောက်၍ထားခဲ့သော ကမူလေးနှင့် ဖနောင့်တိုက်မိကာ လဲကျသွားသည်။

“ပြတ်” ကနဲ အကျယ်ကြီးမြည်ကာ လီးတန်ကြီးက ငေါက်ကနဲထောင်၍ ကျွတ်ထွက်လာသည်။ လွင်မာက ပါးလေးဖောင်းကာ နှုတ်ခမ်းကို စုပြီး ပြန်မထဘဲ မျက်နှာလွဲထားစဉ် စိန်ဝင်းမောင်က လွင်မာ၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲမြှောက်ကာ အထက်သို့ ပင့်တင်လိုက်လေရာ လွင်မာ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်က မြေပြင်ကို တံတောင်နှင့်ထောက်လိုက်ရသည်။

ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်သို့ ဆွဲထောင်လိုက်မှ လွင်မာ၏ စောက်ဖုတ်ကြီးက ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ပေါ်လာ သည်။ တင်းနေ၊ ခုံးနေသော စောက်ပတ်အပေါ်ပိုင်းတွင်သာ အမွှေးများမဲနေပြီး စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကမူ ရဲရဲ တောက်နေသည်။ လက်တစ်လုံးခန့် ပြဟနေသော စောက်ပတ်ကြီး၏အထက်မှ ဘေးတစ်ဖက်ဆီတွင် အသား မျှင်လေးနှစ်ခုက တွဲကျနေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်က ပြူးထွက်နေသော စောက်စေ့ကြီးကို လီးကြီးနှင့် ဖိကာ မွေပေးလိုက်ရာ လွင်မာ တစ်ယောက် ခေါင်းဘယ်ညာ ခါသွားသည်။ အသံမထွက်။ ထိုမှ လီးဒစ်ကို နီရဲနေသော စောက်ပတ်အသား နှစ်ခြမ်းကြားထဲသို့ထည့်ပြီး အထက်အောက် စုန်လိုက်၊ ဆန်လိုက်ဖြင့် ကလိနေပြန်သည်။

“အာ. . အင့်. . ”

ဆွဲမြှောက်ထားသော ခြေနှစ်ချောင်းကို အတင်းရုန်းသည်။ ထိုအခါကျမှ စိန်ဝင်းမောင်က သူ့လီးကို မကိုင်ဘဲ ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ထိုးကာ ခင်ညိုညို အသားရစ်လေး ပိုင်းနေသော စောက်ပတ်အဝထဲသို့ စိုက်ထည့်လိုက်ကာ ခြေနှစ်ဖက် လွှတ်လိုက်ပြီး နို့နှစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်လျက် နင့်ကနဲနှင့်၊ နင့်ကနဲနေအောင် ဆောင့်လိုးချလိုက်လေတော့သည်။

“အမယ်လေး. . အမယ်လေး. . ”

နှစ်ချက်ဆင့်အော်ပြီး လွင်မာက နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်၊ မျက်လုံးကိုတင်းနေအောင် မှိတ်ရင်း ခြေနှစ်ချောင်းက မိုးပေါ်သို့ မြှောက်ကနဲ မြှောက်ကနဲ ကြွကြွသွားရရှာလေသည်။

“ပြတ်. . စုပ်. . ဒုတ်. . အား. . ပလွတ်. . ပြတ်. . ဒုတ်. . အမယ်လေး. . ဗြစ်. . စုပ်. . အ. . အ”

လွင်မာမှာ ပါးစပ်လေးလေးဟ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့လျက် တုန်ကနဲ တုန်ကနဲဖြစ်ကာ ညည်းနေပေ မယ့်လည်း ဆရာလေးစိန်ဝင်းမောင်၏ ဆောင့်ချက်တွေက လွင်မာကို မညှာပေ။ ပို၍ပင် ကြမ်း၍ ပြင်းထန် လာပါသေးသည်။ အောင်မောင်းကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ပုဆိုးထဲမှ ရွှေလီးတော်မှာ အငြိမ်မနေ နိုင်ရှာတော့ဘဲ တောင်မတ်နေလေသည်။ ပြီးတော့ သူ၏လီးထိပ်တွင်လည်း လီးရည်များဖြင့် ရွဲစိုနေလေသည်။

သူတို့ကို ကြည့်သည်ဆိုရာ၌လည်း တွေ့သမျှမြင်သမျှ အားလုံးကို ကြည့်နေသည်မဟုတ်။ စိန်ဝင်းမောင်၏လီးကြီး ထုတ်ချီ သွင်းချီဖြင့် လိုးနေသော လွင်မာ၏ ဖောင်းကား၍ စောက်ရည်များရွဲနစ်နေသော စောက်ပတ်ကြီးနှင့် ရှုံ့မဲ့ကာ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသော လွင်မာ၏မျက်နှာလေးတို့ကိုသာ ရွေးချယ်၍ ကြည့်ရှုကာ ဝှင်းတိုက် နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မကြာလိုက်ပါ။ စိန်ဝင်းမောင်က “ဟင်း” ကနဲ၊ “တင်း” ကနဲ ဖြစ်အောင်ပင် အားကုန်ဆောင့်လိုက်ပြီး “အင့်. . ကနဲ” သက်ပြင်းချကာ လွင်မာ၏ကိုယ်လုံးလေးကို ကြုံး၍ ဖက်လိုက်စဉ်မှာပင် လွင်မာ တစ်ယောက် မှာလည်း

“အမယ်လေး. . အား. . အီး. . အမယ်လေး” ဟူသော အသံလေးများ အသည်းအသန် ထွက်လျက် တကိုယ်လုံး ခါယမ်းသွားကာ စိန်ဝင်းမောင်၏လက်မှ လွတ်သွားပြီဖြစ်သော သူမ၏ခြေထောက်လေးများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ကျသွားရလေတော့သည်။

အောင်မောင်းတစ်ယောက်မှာလည်း လီးတန်ထိပ်မှ သုတ်ရည်များမှာ “ပြတ်. . ပြတ်” ကနဲ ပန်း၍ ထွက်သွား ရပါလေတော့သည်။ ပြီးတော့မှ သူ၏လှန်ထားသောပုဆိုးကို ပြန်၍ချရလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ဦးကို တစ်ဦးဖက်ကာ မှိန်းနေကြသော စိန်ဝင်းမောင်နှင့် လွင်မာတို့သည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ ကြသည်။

အောင်မောင်းလည်း သူတို့မပြန်ခင် ပြန်မှဟု တွေးလျက် လှည့်အထွက် ခြုံမှသစ်ခက်နှင့် သူ့အင်္ကျီ လက်မောင်းမှာ ညှိ၍ သူကလည်းလှည့်အထွက် ခြုံလှုပ်သွားသဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမျိုးမှာရှိနေသော လွင်မာက ခြုံလှုပ်သွားတာတွေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အောင်မောင်းကလည်း သူ့အင်္ကျီစကို သစ်ခက်မှဖြုတ်ရင်း လွင်မာတို့ဆီလှမ်း၍လှည့်အကြည့် အောင်မောင်းနှင့် လွင်မာတို့သည် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားကြသည်။ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားသော အောင်မောင်းက သူ့အင်္ကျီစကို သစ်ခက်မှ ဖြုတ်ပြီးသည်နှင့် ရွာဖက်သို့ သုတ်ခြေတင်၍ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၂)

“အောင်မောင်း. . ခဏ”

ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အောင်မောင်းနားထဲတွင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားရပြီး ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုခေါ်သည်က အမလွင်မာ. . အောင်မောင်း တကိုယ်လုံး ချက်ချင်းပင် ကောက်ကာ ငင်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ ဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အောင်မောင်းက နောက်ကြောင်းသို့ အတင်းပင် လှည့်၍ပြေးချင်သည်။

အောင်မောင်းသည် လွင်မာကို ရှောင်နေသည်မှာ (၃)(၄)ရက်လောက် ရှိပြီ။ ဒီနေ့တော့ သွေးကလည်း အေး၊ မတွေ့တန်ပါဘူး ဟုလည်း တွေးမိကာ အောင်မောင်းတစ်ယောက် လွင်မာတို့အိမ်ခြံဝိုင်းမှ ဖြတ်၍ သွားမိ သည်။ ခုတော့ အမလွင်မာနှင့် ပက်ပင်းတိုး၍နေချေပြီ။

အောင်မောင်း ရပ်နေရာမှ ရွာလမ်းမနှင့် လွင်မာရှိနေရာမှ သူတို့အိမ်ခြံဝိုင်း တံခါးပေါက်မှာ ဝါး တရိုက်လောက်ပင် ဝေးသည်။ အောင်မောင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ အောင်မောင်းသည်

လွင်မာ၏ညီမ ဝေဝေနှင့်မှ သူငယ်ချင်း။ အမလွင်မာကို ဟိုတုန်းကတည်းက ကြောက်ရသော ငယ်ကြောက် ဖြစ်သည်။

“အောင်မောင်း. . ဘာလုပ်နေတာလဲ. . လာလေ. . ”

ခြောက်သလို ချော့သလိုဖြင့် လေသံမာမာဖြင့် အမလွင်မာက ခေါ်လိုက်တော့ အောင်မောင်းက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု တခွန်းတည်းဖြေကာ လွင်မာရပ်နေသောနေရာဆီသို့ လျှောက်၍ သွားသည်။ လွင်မာကလည်း အောင်မောင်းတစ်ယောက် အသေအချာဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ချလက်ချပင် လွင်မာက အောင်မောင်း၏ ရှေ့မှနေ၍ ခြံဆီသို့ လျှောက်၍ဝင်သွားသည်။

တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသည့်ကြားကပင် အောင်မောင်း၏ မျက်လုံးတွေက သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားသော လွင်မာ၏ တဆတ်ဆတ်ခါနေသော ဖင်ကြီးဆီသို့ ရောက်၍သွားသည်။ တဆတ် တည်းမှာပင် တနေ့က အမလွင်မာတစ်ယောက် အလိုးခံသည့်မြင်ကွင်းကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာရပြီး သူမ၏ဖင်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်၍ သူမခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပါသွားရင်းမှပင် အောင်မောင်း၏ ပုဆိုးအောက်မှ လီးကြီးက ထောင်းကနဲ ထောင်းကနဲ မာတောင်၍ လာပါတော့သည်။

ခဏတာ လျှောက်သွားပြီးတော့ လွင်မာက ရပ်လိုက်ကာ သူ့ရှိရာဖက်သို့ လှည့်လိုက်သဖြင့် အောင်မောင်းလည်း ကဗျာကယာ သူ့အကြည့်ကို လွဲကာ အမလွင်မာ၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အောင်မောင်း က အပြစ်ရှိသောသွင်ပြင်ဖြင့် လွင်မာ၏ မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ ခေါင်းကို ငုံ့၍ထားသည်။

“နင်. . ဟိုနေ့က သရဲကုန်းကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို. . ဟို. . ကိုရွှေညိုရဲ့ ဂျိုလိမ်ကြီး ပျောက်လို့ ဝိုင်းရှာပေးရင်း ရောက်သွားတာ”

“ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

“ဟိုဟာ. . ” အောင်မောင်း၏စကားသံက ထပ်၍ ထွက်မလာ။

“ပြောလေဟာ. . ”

“အဲ. . ဟို. . အမတို့နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ”

“ဒါ. . ဒါဆို နင်အကုန်မြင်တယ်ပေါ့. . ”

အမလွင်မာ၏ အသံက တုန်တုန်ရီရီဖြစ်သွားသဖြင့် အောင်မောင်းက အားတက်၍သွားကာ စိတ်ထဲမှ နည်းနည်းရဲလာပြီး ငုံ့ထားသောခေါင်းကို မော့၍ အမလွင်မာ၏မျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲကြည့်လိုက်သည်။ အမလွင်မာ၏ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာလေးမှာ နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ လွင်မာတစ်ယောက် မျက်စိ မျက်နှာလည်း ပျက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်. . အမ. . ကျွန်တော် အစအဆုံးမြင်တယ်. . ”

“နင်. . ဘယ်. . ဘယ်သူ့ကို ပြောသေးလဲ”

“မပြောပါဘူး အမ”

လွင်မာက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး. . . သူမ၏မျက်နှာက တည်သွားသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ရပ်နေသော လွင်မာထံမှ မွှေးပျံ့သော သနပ်ခါးပေါင်ဒါရနံ့များက အောင်မောင်း၏ နှာခေါင်းဝသို့ တိုး၍ ဝင်လာသည်။

“နင်. . ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ သိလား. . ဒီမှာ ငါဆွဲချိုးပစ်လိုက်မယ်”

လွင်မာက ဆတ်ကနဲ အောင်မောင်း၏ ပေါင်ကြားကို လက်ထိုးစမ်းပြီး လီးတန်ကြီးကို မိမိရကြီး ကိုင်ကာ နည်းနည်းညှစ်လိုက်သည်။

“တွေ့လား. . သေသွားမယ်. . ”

တစ်ခါမှ အကိုင်မခံဘူးသေးသော အောင်မောင်း၏ လီးချောင်းကြီးက ထောင်းကနဲ ထောင်းကနဲ သံဒုတ်ကြီးလို ဖြစ်သွားသည်။ လွင်မာ မှာ ပါးစပ်ဟ၍ သွားသည်။ အောင်မောင်းကိုလည်း တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။ ဒီကောင်လေး အကောင်တာ ငယ်တာ သူ့ဟာကြီးက မနည်းမနှောပဲ၊ ဆရာလေးဟာကြီးထက်ပင် ကြီးချင်သေးသည်။ ပိုပြီးတော့လည်း မာပုံရတယ် ဟု လွင်မာက တွေးလိုက်မိသည်။

“နင်. . သတိထား. . ”

လွင်မာက မလွတ်ချင်၊ လွတ်ချင် အောင်မောင်း၏လီးချောင်းကြီးကို လွတ်ပေးပြီး သူမဘာသာ ကတုန်ကရီဖြင့် အိမ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အောင်မောင်းက ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံမို့ ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံဝမရောက်မီ သူ့ဟာကြီးကိုလည်း ပြန်စမ်းကြည့်နေမိသည်။ အမလွင်မာ သူ့ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်စဉ်က သူခံစားလိုက်ရပုံကိုလည်း ပြန်တွေးကြည့်မိနေလေသည်။

အခန်း (၃)

“သောက်လေ. . ဆရာလေး. . ရေနွေး အခုပဲကျိုထားတာ”

“အော်. . အင်း. . ဝေဝေ. . အမေနဲ့အမရော. . ဘယ်သွားကြလဲ. . ”

“အနောက်ပိုင်းက ဒေါ်ခင်ရွှေအိမ်ကိုလေ အကြောတွေတက်လို့ အမေ သွားအနှိပ်ခံတာကို အမလွင်မာက လိုက်သွားတယ်”

ဆရာလေး စိန်ဝင်းမောင်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့ထည့်ရင်း ထန်းလျက် ပန်းကန်ကို လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။

“အနှိပ်ခံတာ မကောင်းဘူးဝေဝေရဲ့. . ဒီလိုပဲ ခဏ. . ခဏ သွားခံတတ်သလား”

“ဟင့်အင်း. . တစ်ခါတလေ. . အရမ်းခံချင်လွန်းမှ ခံတာပါ. . ”

ဝေဝေ သူ့စကားကို ပြောပြီးတော့မှ စကားကြီးက တစ်မျိုးဟု သတိရပြီး မျက်နှာလေးက နီရဲသွားသည်။ စိန်ဝင်းမောင်ကလည်း သူ့စကားကို သူ့ရိုက်သွားသည်။

“အဟင်း. . အနှိပ်ခံတာကို ပြောတာ. . ”

ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲနှင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဝေဝေက ခေါင်းလေးငုံ့ လက်လေးထောက်ကာ သင်ဖြူးဖျာကို ကုတ်ခြစ်နေသည်။ မလာစဖူး အလာထူးသော ဆရာလေးစိန်ဝင်းမောင်၏ လာရင်းကိစ္စကို သိချင်နေသည်။ စိတ်ထဲက အမလွင်မာကို တွေ့ချင်လို့များ လာသလားဟု တွေးနေမိသည်။

“ဟို. . ဆရာလေး. . အလည်သက်သက်ပဲလားဟင်”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေ၍ ခေါင်းလေးမော့ကာ အရဲစွန့်မေးရင်း စိန်ဝင်းမောင်ကို မေးမြန်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ဆရာလေး၏မျက်လုံးအစုံက ဝေဝေ၏ ဖူးသစ်စ ရွှေရင်နှစ်မြွှာကို ဝင့်ဝင့်စားစားကြီး ကြည့်နေသည်ကို ပက်ပင်းတိုးသည်။ ဝေဝေ တကိုယ်လုံး ရှိန်းကနဲ ဖြစ်သွား

ရသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ကျေနပ်သလို ခံစားရသည်။

“အော်. . အင်း. . အဲ. . ဟိုဒင်းပါ. . ”

စိန်ဝင်းမောင်က လူမိသော သူခိုးနှယ် သမားဂိုက်ဖမ်းကာ အိမ်ဦးခန်း၌ထိုင်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“အဲ. . ဟိုဒင်း. . ဝေဝေ အမေကို ဆရာနဲ့ပြကြည့်ပါလား. . ”

“အမေက ဒဏ်တဲ့. . ဘာဒဏ်လဲမသိဘူး. . ဟိုအဖေ ဆုံးမှ ဒဏ်က ပေါ်တာတဲ့. . အဲဒါ. . ”

လုပ်ပြန်ပြီ. . ငါ့နှယ်နော် သေသာသေလိုက်ချင်တယ်. . စကားတွေက အမြီးအမောက်လဲ မတည့်။

“ဟာ. . ဒါဆို မီးယပ်ပေါ့. . ”

“အာ. . အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး. . ဟို. . ကောက်စိုက်. . ပျိုးနုတ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် ခါးက ကိုက်. . ကိုက်နေတာတဲ့. . ”

“အော်. . . ”

စိန်ဝင်းမောင်ကလည်း မိမိပြောလိုက်သော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဝေဝေ တမျိုး အဓိပ္ပာယ်ပေါက် သွား ပြန်သဖြင့် အားနာသွားသည်။ ကိစ္စမရှိ၊ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ဟန်မပျက် ဖွာလိုက်ရင်း စကား စရာနေသည်။ စိန်ဝင်းမောင်က အိမ်ရှေ့ပူဏ္ဏားကွယ်ဘေးတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ဝေဝေက အိမ်ခလယ်တိုင်ကို ပုခုံးစောင်းလေးမှီကာ ထိုင်နေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ လေက တဟူးဟူး ထနေသည်။

“ဝေဝေ. . အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ကျော်ပြီ. . ပြီးခဲ့တဲ့လက. . ပြည့်ခဲ့တာ. . ”

“ဟိုတစ်ယောက်ကျတော့ လွင်မာတဲ့. . တစ်ယောက်က ဝေဝေတဲ့. . နာမည်က ညီအမချင်း နာမည်လည်းမတူဘူး”

“အဟင်း. . မသိဘူး. . ခေါ်ကြတာပဲ”

ဝေဝေက ရှက်မျက်ဝန်းလေး အစုံ ပေကကပ် ပေကလပ်လုပ်ရင်းရိုးစင်းစွာ ပြောသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာကလည်း အပြုံးရိပ်လေးတွေ ပြေးနေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဆရာလေးကလည်း ဘာတွေမေးမှန်း မသိဘူး စိတ်ထဲမှ ငြီးညှုနေမိသည်။

“ဟယ်. . ဝေဝေ. . ”

ရုတ်တရက် စိန်ဝင်းမောင်က ဝေဝေ၏ပေါင်ကြားထဲသို့ သူ့လက်ကြီးကို လှမ်းပြီးမှ တို့လို့တန်းလန်းကြီး ရပ်သွားသည်။ ဝေဝေစိတ်ထဲက ထိတ်ကနဲဖြစ်ပြီး ပေါင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟာ. . မြန်မြန် ပုတ်ချလေ. . အော်. . ”

ဆရာလေးစိန်ဝင်းမောင်က မထူးတော့ ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ဆေးလိပ်မှ လွင့်စင်သွားသော မီးပွားများကို ဝေဝေ၏ ကိုယ်လုံးအနံ့ ပုတ်ချပေးသည်။ ပုခုံး. . လက်မောင်. . ရင်ဘတ်. . ပြီးတော့. . ပေါင်. . ။

“အို. . အို. . ”

ဝေဝေနောက်သို့ကိုယ်ကို ယှိုပြီး မျက်နှာလေး တင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်က ရှက်တင်းတင်းလေး ဖြစ်သည်။

“ဆောရီး. . ကျွန်တော်အစိုးရိမ်လွန်လို့. . ”

“တော်. . တော်သေးတယ်. . မီးမပေါက်လို့”

ရင်တွေ့ခုန်ကုန်သည်။ တဒိန်းဒိန်းနှင့် မောလာသည်။ ဝေဝေနေရာမှ ထပြီး မီးဖိုချောင်သို့သွားကာ ထမီကို တဝုန်းဝုန်းမြည်အောင် ခါသည်။ ပြီးတော့ သေသပ်စွာ ပြန်ဝတ်သည်။ အချိုးကျကျ တင်းနေသော၊ တစ်နေသော ဝေဝေ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှက နွမ်းပါးသော တောနေလူတန်းစား အလယ်မှာပင် ရွန်းလက်တောက်ပ လှသည်။ တင်ပါးကြီးတွေက အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ဖွံ့ထွားကြသည်။ အရင်းတုတ် အဖျားသွယ်သော ခြေသလုံးကြီး တွေက တခြားသော လူများလိုမဟုတ် ဖွေးဥသန့်စင်စွာ တုတ်ခိုင်နေသည်။

လုံးဝန်းသော ပုခုံးသားက ဝတ်ထားသော လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးအောက်မှ ပြည့်တင်းကား၍ နေသည်။ စိန်ဝင်းမောင် ရင်အခွန်ဆုံးမှာ သူမ၏လက်မောင်းမှ အမွှေးရှည်လေးများသာ ဖြစ်သည်။ အမွှေးနုလေးများက သန်မာစွာရှည်လျားသော်လည်း ဖြူနုသော လက်မောင်းလေးပေါ်တွင် ညီညာသပ်ရပ်စွာ ပေါက်နေသည်။

အင်း. . လက်မောင်းမှာသာ ဒီလောက်အမွှေးရှည်နေရင်တော့ စိန်ဝင်းမောင် တစုံတခုကို ပုံဖော်ကြည့်နေရင်း ရင်တွေ့ပူလာသည်။ ဒိတ်ကနဲ ဒိတ်ကနဲ နှလုံးခုန်သံက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်၍ကြားနေရသည်။ အပျိုဖြစ်စ ရွှေရင်နှစ်မွှာက လုံးလုံးဝန်းဝန်းနှင့် မောက်ကြွခုံးထနေသည်။ သို့သိပ် ပီရိသော မိန်းကလေးမို့သာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားလေတိုင်း အိအိ လှုပ်လှုပ်လေး ယိမ်းခါတတ်သည်။ သေးကျင်သော ခါးလေးတွင် စည်းနှောင်ထားသော ထမီစလေးအပြင်သို့ ဖြူဝင်းသော ဗိုက်သားလေးက လက်တစ်လုံးခန့် အံထွက် နေရာ အသားစိုင်းလေးမှာ နူးညံ့လွန်းလှသည်။

ခါးဆီမှ ပြန့်ကားသွားသော တင်ပါးဆုံကြီးက ဘေးသို့ကားပြီး ဗျက်ကြီးသော တင်ပါးမျိုးမဟုတ်ချေ။ တင်အုံကြီး ကြီးသလောက် နောက်သို့စွဲမို့နေသော ဖင်နှစ်ခြမ်းက လုံးလုံးလေးထစ်ပြီး မောက်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ညီမကို ချိုင်လျှင် ကောင်းပါးမလားဟူသော အတွေးကဝင်၍လာသည်။ ဒါပေမယ့် အချိန်က သိပ်စောလွန်းသည်။ လွင်မာကိုပင် အားမရနိုင်သေး။ အင်း. . ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့. . စိန်ဝင်းမောင်တို့က မိန်းမနှင့် ပတ်သက် လျှင်မရ။ လက်ကယဉ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဝေဝေ. . ” သူတစုံတရာကို ပြောရန် အားယူပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်. . ဆရာလေး. . ”

“ကျ. . ကျနော် ပြန်ဦးမယ်. . ”

“ဟင်. . အမေလာအောင် မစောင့်တော့ဘူးလား ဆရာလေး. . ”

“နောက်မှပဲ. . ” ပြောရင်းက စိန်ဝင်းမောင်သည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၄)

“မောတယ်. . အောင်မောင်းရာ ခဏထိုင်ရအောင်”

“အင်း. . ” ပြောဆိုရင်းက လွင်မာက ဇီးသီးတွေ အိတ်တစ်ဝက်နီးပါးရနေပြီဖြစ်သော ကျန်ကျောင်းအိတ်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုတ်ကနဲချပြီး သူမ၏ တင်သားအိအိကြီးကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက် သည်။

သူတို့ရောက်နေသော နေရာက သူရဲကုန်းကျောင်းပျက်ကြီးနားတွင် ဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာ ဇီးပင်
တွေက အများအပြားရှိပြီး လူသူအရောက်အပေါက် နည်းတော့ ဇီးသီးတွေက ပြတ်ခဲနေသည်။ ဒါကို ဟိုတနေ့က
ဒီနေရာရောက်ဖူးသော လွင်မာက တွေ့ပြီး သွားရေကျခဲ့ရာမှ ဒီနေ့မှ အောင်မောင်းကို ခေါ်ပြီး ဇီးသီး လာခူး
နေခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်မောင်းကလည်း လွင်မာနှင့် လက်တကမ်းအကွာတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးလေးကိုလှန်ကာ
လွင်မာထံ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီမှာတင် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော လွင်မာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိကာ လွင်မာက
သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ လွင်မာ၏အပြုံးက အောင်မောင်း၏ရင်ကို ခါသွားစေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ လွင်မာက အသာလေး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ထမိကို ဖြန့်ဝတ်သည်။ လေက တဟူးဟူး
တိုက်နေတော့ လွင်မာ၏ရှေ့ဖက်က ပေါင်တန်ကြီးတွေနှင့် ပေါကြားတလျှောက်မှာ လေတိုက်သဖြင့်
အဖြန့်လိုက်တွင် အသားကို ထမိက ကပ်သွားပြီး အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ပေါင်ရင်းမှ ဖောင်းနေသောအရာက
အတော်ပင် သိသိသာသာကြီး ခုံး၍နေသည်။

အောင်မောင်း၏ပုဆိုးအောက်မှ လီးကြီးက မာကြောထောင်မတ်၍ လာချေပြီ။ လွင်မာက
နည်းနည်းကြာကြာလေး ထမိကို ဖြန့်ထားပြီးတော့မှ ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောင်မောင်းထံသို့ တချက်
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ . . သူမကို ခပ်ရဲရဲပင်ကြည့်နေသော အောင်မောင်းကို တွေ့ရသည်။ သူမငုံ့ကြည့်တာ
တွေ့တာတောင်မှ အောင်မောင်းက မျက်နှာကို မလွှဲဘဲ ခပ်ရဲရဲဆက်ကြည့်နေသည်။ လွင်မာက တစ်ချက် ပြုံး
လိုက်သည်။

“အောင်မောင်း. . .”

“ဗျာ. . .”

“ဟိုနားက ခြုံမှာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ. . . ဟင်”

“ဟဲ့. . . အောင်မောင်း. . . ဖြေလေ. . .”

“အင်. . . အဲ. . .”

“ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်. . .”

အောင်မောင်း၏ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခါရင်း လွင်မာအား မျက်ပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ တံတွေးကို
ဝှိုက်နဲ့နေအောင် မြို့ချသည်။

“အင်. . . ဟယ်. . .”

လွင်မာက စကားကို မဆက်ဘဲ ခေတ္တရပ်ပြီး ခြုံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ အောင်မောင်း ငူငူ ငေါင်
ငေါင်ကြီး ကြည့်နေမိသည်။

“တူပြီးဟေ့. . . တူ. . .”

သောက်ကျိုးနည်း ချက်ချင်း တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေသော လွင်မာကို လူရှာရပြန်တော့သည်။
အသာထိုင်နေရာမှ ထပြီး လွင်မာဝင်သွားသော ခြုံကိုပတ်ပြီး ခြုံနောက်ဖက်မှနေ၍ ခြေသံလုံစွာဖြင့် ခြုံထဲသို့
တိုးသည်။ တွေ့ပြီ လွင်မာ ခပ်ကုန်းကုန်းလေးလုပ်ကာ သစ်ကိုင်းလေး တစ်ကိုင်းကိုဖြုကာ ရှေ့သို့ ဟိုသည်
ကြည့်သည်။ နောက်မှဝင်လာသော အောင်မောင်းက လွင်မာ၏ ဝန်းဝိုင်းသော ကြီးမားလှသည့် ဖင်ကြီးကို
စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

လွင်မာက အနည်းငယ် ပိုကုန်းပြီး ရှေ့သို့စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ လွင်မာ၏ ဖင်ကြီးက ပို၍ တင်းတင်းပြီး ကော့ပေးထားသလိုကြီး ဖြစ်နေရာ အောင်မောင်း၏ ရင်ထဲ၌ ကာမစိတ်တွေက ဘလောင် ဆူလာသည်။ ထိုစိတ်၊ ထိုအာသာဆန္ဒများဖြင့် လွင်မာ၏ဖင်ကြီးကို နောက်မှခွကာ ဖိကပ်လိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“အမေ့ . .”

လွင်မာသည် သူမ၏ ဖင်ကြားထဲသို့ ငေါငေါကြီး တိုးဝင်လာသော ပူနွေးနွေးအတန်ကြီးနှင့်အတူ တကိုယ်လုံး သိမ်းကြုံးပြီး ပွေဖက်ခြင်းခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဆတ်ကနဲ ခါးလေးကို မတ်၍ရပ်လိုက်သည်။

“အောင်မောင်း. . နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ. . လွတ်. . လွတ်”

အောင်မောင်းက သူ့မျက်နှာကို လှည့်ကာ သူ့ရှေ့သို့ ရင်ချင်းအပ်လိုက်သော လွင်မာ၏ပါးလေးကို တင်းတင်းဆွဲကာ ရှိုက်နမ်းပြစ်လိုက်ရာ လွင်မာ ကျင်ကနဲ ရင်လေးဖိုပြီး ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားမိသည်။ အောင်မောင်းကို လျှော့တွက်လိုက်ခြင်းအတွက် လွင်မာသည် သူမဖာသာ နောင်တရသလို ဖြစ်သွားသည်။

ပေါကြားအတွင်းသို့ သန်မာ မာကျောစွာ တိုးဝင်လာသော အတန်ကြီးကို ဖင်လေးနောက်ကော့ပြီး ရှောင်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသေးသည်။

“အဲဒါမျိုး. . မ. . မလုပ်နဲ့. . ဟာ. .”

အောင်မောင်းက ဘာတခွန်းမှမပြော လွင်မာ၏နဖူး၊ လည်ပင်း၊ ပါးပြင်တို့ကို ဒလစပ် လျှောက်နမ်းပြီးမှ နှုတ်ခမ်းနီနီရဲလေးကို စုပ်လိုက်သည်။

“အွန်း. .”

“ပြတ်. . ပြတ်. . အွန်း. . အွန်း. .”

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ပူးကပ်နေသည်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ပူးကပ်နေသည်။ ခန္ဓာတိုယ်နှစ်ခုက ပူးကပ်၍ နေရာမှ တုန်ခါ၍နေသည်။ လွင်မာ၏မျက်တောင်ကော့ကြီးများ စင်းကျ မှေးမှိတ်သွားသည်။ အောင်မောင်းက သွက်လက်၍လာသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်က လွင်မာ၏ပေါင်ကြားကို လက်ဖဝါးလေး ပက်လက်လှန်ကာ ကိုင်စမ်းပွတ်သပ်လိုက်လေရာ လွင်မာ ဆတ်ဆတ်ခါခါလေး ယမ်းသွားသည်။

လွင်မာက သူမ၏စောက်ပတ်ကို ကိုင်ထားသော အောင်မောင်း၏လက်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။ ဖယ်ထုတ်သည်။ အောင်မောင်းက အနာခံပြီး ဆက်နှိုက်နေပြန်သည်။ လွင်မာ၏ နှုတ်ခမ်းသားနုနုလေးကို အောင်မောင်းက မလွတ်တမ်း စုပ်ရင်း စောက်ပတ်ကို ကိုင်ဆွဲနေမှုကြောင့် လွင်မာ၏ စိတ်များ ထလာရတော့ သည်။

လွင်မာ၏လက်လေးကလည်း အောင်မောင်း၏လီးကြီးကို တင်းကနဲ ဆုပ်ကိုင်လျက် ညှစ်ကာ ညှစ်ကာဖြင့် ဆုပ် ဆုပ်ပေးလိုက်သည်။ အောင်မောင်းက နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်နေရာမှ ခွာလိုက်ကာ လွင်မာ၏ထမိကို အောက်မှ ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ သူ့ပုဆိုးကိုလည်း လှန်တင်လိုက်သည်။ လီးထိပ်နုနု တင်းတင်းကြီးက လွင်မာ၏ စောက်ဖုတ်ကို ပေါင်ရင်းနှင့် စောက်ပတ်ကြားထဲသို့ ထိုးမိသည်။ လွင်မာ အသဲလေး အေးကနဲ လှိုက်ဖိုကာ အသက်ကို အင်းကနဲ အောင့်လိုက်၍ အံလေးကို တင်းတင်းလေး ကြိတ်လိုက်ရှာသည်။

အောင်မောင်းက လွင်မာ၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသား ဖောင်းဖောင်းကြီးကို အသာအယာ ကိုင်ကာ ဖြဲပြီးမှ သူ့လီးတန်ကြီးကို တော့ပြီး ကော့လိုးပစ်လိုက်သည်။

“မြစ်. . ”ဆိုသော အသံက မသက်မသာကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး လွင်မာ၏ ခါးလေး ညွတ်သွားသည်။
“အာ. . အာ. . ”

လွင်မာတစ်ယောက် ဆတ်ဆတ် ဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်ခါနေရှာသည်။ ပါးစပ်လေးဟကာ “အာ. . အာ” ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး အော်ရင်း ဖင်ကြီးကို နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် လုပ်သည်။ အောင်မောင်းကလည်း မြင်ဖူးထားသည့်အတိုင်း ဆရာလေး လွင်မာကို လိုးစဉ်ကအတိုင်းပင် စောက်ပတ်ထဲမှ လီးကို အကျွတ်မခံဘဲ ရှေ့သို့ တိုးတိုးလိုက်ကာ မပြတ်ဆောင့်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာနှင့် ဝါးတစ်ပြန်စာလောက်ဝေးသော ကျောင်ပျက် အုတ်တံတိုင်း ဒေါင့်ချိုးလေး၏ အတွင်းဖက်မှ လှမ်း၍ကြည့်နေသော အရက်သမား သိန်းဇံက သူတို့ကို ကြည့်ရင်းမှ အောင်မောင်း ကို သဘောကျစွာဖြင့် သိန်းဇံက ပြုံးလိုက်သည်။ အိမ်နှင့်ရွာမှာ တွေ့တဲ့နေရာ ဝင်ရိုက်တတ်သော အဒေါ်အပျိုကြီး (၂)ယောက်ကို ကြောက်ရသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်ရန် သရဲကုန်းသို့လာသော သိန်းဇံ တစ်ယောက် ခုတော့. . အရက်နှင့်မြည်းစရာ မြင်ကွင်းက ရှိနေချေပြီ။

ပြီးတော့ အသက်(၄၀)ရှိပြီဖြစ်သော တစ်ခုလပ် အရက်သမား သိန်းဇံက လွင်မာကို ရွာထဲမှာ တွေ့တိုင်း ပင် ပစ်မှားနေသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ပုလင်းကို ကိုင်၍ မျက်နှာမလွှဲဘဲ ကြည့်ကာ သောက်လိုက် ကြည့်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေလေသည်။

အောင်မောင်းက ရှေ့သို့ တိုးလိုက်ကာ မပြတ်ဆောင့်သွင်းနေသဖြင့် လီးကြီးက တစ်ဝက်လောက် ဝင်သွားကာ စောက်ပတ်လေးကို တင်းကာ ပြုအာသွားစေလေရာ လွင်မာ၏ပေါင်ရင်းလေး နှစ်ဖက် ခပ်အောင့် အောင့် လေးဖြစ်သွား၍ သူမ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကွတတလေး လုပ်လိုက်မိလေသည်။

နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် သွားနေသော လွင်မာတစ်ယောက် ပုဏ္ဏရိပ်ထူထူ ခြုံပေါ်လေးသို့ ပက်လက်လေး လန်ကျသွားသည်။ ပုဏ္ဏရိပ်ခြုံလေးက ခွက်ကျချိုင့်ဝင်သွားသည်။ အောင်မောင်းက လွင်မာ၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို သူ့ခါးစောင်းတွင် တင်ညှပ်ယူပြီး ပေါင်တန်ကြီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကြီးဆွဲကာ. . ဆွဲကာ ဇွတ်ကနဲ. . ဇွတ်ကနဲ သမထည့်လိုက်သည်။ “အမလေး. . အမလေး. . ”

လွင်မာ၏ လက်နှစ်ဖက်က ပုဏ္ဏရိပ်ကိုင်းလေးတွေကို စုဆွဲကာ တင်းခံရှာသည်။ လီးမွှေးကြီးတွေ ကြားမှ လုံးတန်တင်းတင်းကြီးက နေရောင်ဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တင်းပြောင် ဝင်းလက်နေသည်။ အကြောစိမ်းကြီးတွေ ဖောင်းထလိုက်. . လီးအရင်းသို့ အပေါ်ယံအရေပြားလေးက တွန့်တွန့်ကပ်သွားပုံကို လည်း ကောင်း! တင်းစေ့နေသော စောက်ပတ် ထူထူအမ်းအမ်းကြီး နှစ်ခုကြား ပြည့်ကျပ်စီးပိုင်စွာ နှစ်ဝင် သွားနေပုံ ကို လည်းကောင်း ငုံ့၍ကြည့်ရင်း မီးကုန်ယမ်းကုန် ဆောင့်၍လိုးလိုက်လေရာ လွင်မာ၏ ဖိနပ်လေးနှစ်ဖက်စလုံး ကျွတ်ကျကုန်လေသည်။

“အင့်. . အင်း. . အင့်အင်း. . အင့်အင်း”

လွင်မာက မျက်နှာလေးကို လွှဲထားရင်း အံလေးကြိတ်ကာ ဆောင့်ချက်တိုင်း အော်နေသည်။ ချက်တိုင်းလည်း ထိထိမိမိ အရသာရှိသည်။ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ခံရသည်။ စောက်ခေါင်းလေးထဲ ပူကနဲ ပူကနဲ ဝင်သည်။ စအိုထဲကပါ ကျိန်းစပ်အောင် ခံစားရသည်။ သူမ၏ခြေနှစ်ချောင်းက အောင်မောင်း၏ ခါးပေါ်၌ ခါယမ်းလှုပ်ရှားနေသည်။ ပုဏ္ဏရိပ်ပန်းခြုံလေး တဖြည်းဖြည်း ပြားပြားဝပ်သွားသည်နှင့်အမျှ လွင်မာ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးအတထက်ပိုင်းလေးသည် နိမ့်နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

အရေးကောင်း၍ ဒိန်းဒေငါးဖျက် ဆိုသလို သိန်းငံတစ်ယောက် လူရိပ်တွေ၍ ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အုတ်တံတိုင်းဘေးသို့ ထိုင်ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အောင်မောင်းနှင့် လွင်မာတို့ ဇီးသီးသွားခူးတာကို သိထားသော ဝေဝေ တစ်ယောက် လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါမျှ မရောက် ဘူးသောနေရာဖြစ်၍ ဝေဝေက ဘယ်နေရာမှာ လွင်မာတို့ရှိမှန်းမသိ၍ ကျောင်းပျက်ထဲသို့ တန်း၍ ဝင်လိုက်သည်။

အုတ်တံတိုင်းအပျက်ကြီးနားအရောက် အုတ်တံတိုင်းအပြင်ဖက်မှ အသံတွေကြားသဖြင့် ခြေဖျားထောက်၍ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ကြည့်သည်။ မြင်ရပါပြီ။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်. . ဝေဝေရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားပြီး တုန်တုန်ရီရီဖြစ်၍လာသည်။ အကြည့်က ထိုနေရာမှ မခွာနိုင်တော့ဘဲ ခြေဖျားကလည်း မထောက်နိုင်တော့ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အုတ်တံတိုင်းတွင် မြေပြင်မှ (၁)ပေမျှ အမြင့်တွင် သူမ၏ခေါင်းဝင်နိုင်ရုံ အပေါက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝေဝေက ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဒူးထောက်၍ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ထိုအပေါက်ထဲသို့ ခေါင်းကိုသွင်းပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အမလွင်မာနှင့် အောင်မောင်းတို့ကို သဲသဲကွဲကွဲ ဝေဝေက မြင်ရပြီး ဝေဝေသည် သူမ၏ကိုယ်လုံးကို ဆက်၍ရှေ့သို့တိုးကြည့်သည်. . မရ။ အုတ်တံတိုင်း အပေါက်ထဲသို့ သူမ၏ပုခုံးက မဝင်။ အုတ်စွန်းကြီးတွေက ပုခုံးကို လာ၍ထိုးသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကိုထွက်လိုက်ပါက အမလွင်မာတို့ မြင်သွားမှာကို စိုးရသေးသည်။

ဒါကြောင့် ဝေဝေက ဒီအတိုင်းပင် နေကာ ဆက်၍ကြည့်နေမိသည်။ ဝေဝေ၏အနေအထားက ဖင်ဗူးထောင်းထောင်ထားသော ပုံစံမျိုးဖြစ်ကာ အုတ်တံတိုင်း၏ရှေ့သို့ သူမ၏ခေါင်းကထွက်နေပြီး သူမ၏ ပုခုံးမှနေ၍ ခြေဖျားထိ ကိုယ်လုံးလေးတစ်ခုလုံးကိုတော့ အုတ်တံတိုင်း၏ အတွင်းဖက် ဖင်ဗူးထောင်းပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ ပုဏ္ဏရိပ်ပန်းခြံလေးပြားသွားပြီး လွင်မာ၏ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းလေးက နိမ့်ဆင်းသွားသလို သူမ၏ခြေနှစ်ချောင်းက ပိုမို၍မြင့်တက်လာသည်။

အောင်မောင်းက ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားရပ်ကာ သူမ၏တင်ပါးကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်တင်ဆွဲယူကာ အားပါပါဖြင့် သူ၏လီးတန်ကြီးကို ဆောင့်ဆောင့်ထည့်၍လိုးသည်။ လွင်မာ၏ထမီလေးက သူမ၏ရင်ခေါင်းဆီသို့ လျှောကျ၍ဆင်းလာသည်။ ထိုအခါ ဇောင်းထဖောင်းကြွနေသော ရှည်လျားသည့် စောက်မွှေးပွပွလေးများကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် မြင်နေရသလို ပြူးပြူးထောင်ထောင်ကြီး ငေါက်တောက်တောက် ထွက်နေသော အစိလေးမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရလေသည်။

“ကျတော့မယ်” လွင်မာခေါင်းလေးက ပုဏ္ဏရိပ်ပန်းခြံလေးသို့ ကျွဲကျကာနီးဖြစ်၍ သူမသည် တအင်းအင်း ညီးညှူ ရှိုက်ငင်နေရာမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

- “မကျပါဘူး. . ဒီမှာဆွဲထားတာ”
- “နင်. . ငါကို တကယ်ချစ်တာ ဟုတ်ရဲ့လား အောင်မောင်း. . ”
- “တကယ်ချစ်တာပါ. . အမလွင်မာရယ်. . တကယ် ဘုရားစူး”

ဆရာလေးထက် လီးရော၊ ဆောင့်တာပါ ပိုသာသော အောင်မောင်းကို စွဲမိသဖြင့် ဒီစကားကို လွင်မာက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်မောင်း၏ ဖြေသံကိုကြားလိုက်ရတော့မှ လွင်မာ၏စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားသည်။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက အငြိမ် မနေ။

လွင်မာ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်က အောင်မောင်း၏ ခါးကိုခွလျက် ညှပ်ထားရင်း သူမ၏လက်နှစ်ဖက်က အောင်မောင်း၏လည်ပင်းကို တွဲခိုသိုင်းဖက်ထားသည်။ လွင်မာ၏ ကျဉ်းမြောင်းစီးပိုင်နေသော စောက်ခေါင်းအတွင်း၌ အောင်မောင်း၏ကြီးမားထွားကြိုင်းလှသော လီးတန်ကြီးက ဖိကပ်စိုက်သွင်းထားဆဲ။ ။

“နင်. . ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောရဘူးနော်. . ”

အောင်မောင်းက အသက်ကို ရှူးကနဲ ရှူးကနဲ မှုတ်ထုတ် ရှူရှိုက်ရင်း ပုဏ္ဏရိပ်ပန်းခြံလေး သိမ့်သိမ့် ခါယမ်းအောင် ဆောင့်ဆောင့်လှီးရင်း လွင်မာ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ လီးရည်များကို တဝကြီး ပန်းသွင်းပစ်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ တဖန် လွင်မာ၏ခါးကို တင်းတင်းကြီး ဖက်လိုက်ကာ မကျွတ်သေးသော လီးတန်ကြီးကို ဇိကနဲနေအောင် ဖိသွင်းလိုက်ပြန်သည်။ “ဗြ. . ဗြစ်” ဆိုသော ဖျစ်ညစ်ဝင်သွားသောအသံလေးနှင့်အတူ လွင်မာက အောင်မောင်း၏လည်ပင်းကြီးကို ဟီးလေးခိုကာ. .

“အ. . အ. . အီး. . အီး. . အ. . အား. . ” ဟူ၍မချိမဆန့်ဖြင့် မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့ကာ ညီးထွားရင်း လွင်မာတစ်ယောက် တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါ၍ ကော့ကျသွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၅)

အမလွင်မာနှင့် အောင်မောင်းတို့ နှစ်ယောက် အဝတ်အစားများကို သေသေသပ်သပ်ဝတ်၍ ဆန့်ဆန့်ပြန့်ပြန့် ဖြန့်ကာ ပြီးတော့မှ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တပ်မက်စွာကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ ဘာမှပြောမနေတော့လဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ တအား ဖက်လိုက်ကြပြီး နမ်းနေကြပြန်သည်။ ပြီးမှ. . နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာမှ ထွက်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်ထိ ငြိမ်၍ကြည့်နေသော ဝေဝေတစ်ယောက် သူတို့ထွက်သွားကြသည်နှင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို နောက်သို့ဆုတ်၍ ထွက်မည်အပြု၌ ကြမ်းတမ်းသောလက်ကြီးအစုံက သူမ၏ ကျောက်ဖိချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖင်ဗူးထောင်း ထောင်ထားသလိုဖြစ်နေသော သူမ၏ဖင်ဆုံပေါ်မှ ထမိလေးကို ဆွဲ၍ လှန်လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သူမ၏ဖင်အစုံကို လက်ကြမ်းကြီးတစ်ဖက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး ပူနွေးမာတောင်သော လီးကြီးက စောက်ပတ်အောက်မှ လျှိုဝင်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ. . လွတ်. . အော်လိုက်ရမလား. . ”

ဒေါသသံဖြင့် လေသံမာမာ ပြောလိုက်သော်လည်း အသံလေးက တုန်၍နေသည်။

“နင်အော်လိုက်တာနဲ့ နင့်ဖင်ထဲကို ခါးတစ်ချောင်းလုံး ထိုးသွင်းလိုက်မယ် မှတ်. . ကြားရဲ့လား”

ခြိမ်းခြောက်သံက လူကြီးအသံဖြစ်ပြီး ဝေဝေ မခန့်မှန်းတတ်။ အသံဩကြန့်မို့ အသက်(၄၀)လောက် ရှိမည်ဟုတော့ တွက်မိသည်။

“ပေါင်ကားပေးထားစမ်း. . ခါးကိုခွက်ထား. . အော်ရင်အသေပဲ. . ”

ဝေဝေ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာသည်။ ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များလည်း ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“အေး. . ကောင်းကောင်း အလိုးမခံရင် ခါးနဲ့ ထိုးမယ်မှတ်. . ”

ဝေဝေ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်၍နေသည်။ ဖင်လေးနှစ်ခြမ်းကြားသို့ မှေးတင်ထားသော လီးကြီးက ပူနွေးမာတောင်နေမှန်း ဝေဝေ တွေ့ထိခံစားနေရသည်။ နဖူးမှ စီးကျလာသောချွေးဥလေးများက မျက်စေ့ကို စပ်စေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် လက်ဖဝါးကြမ်းရှုရှုကြီးက ပေါင်ကြားသို့ လျှိုသွင်းပြီး အပေါ်သို့ ပွတ်ဆွဲခြင်းကိုခံလိုက်ရလေရာ ဝေဝေဖင်ကြီး တုန်သွားသည်။ ထို့နောက် စောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့ လက်ခလယ်ကို ထိုးသွင်းပြီး မွေနှောက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်ရာ ဝေဝေ ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသည်။

စောက်ရည်များ ပြောင်စေးကျအောင် မွေနှောက်ထိုးဆွဲပြီး သူ့လက်ကို ဝေဝေ၏ ထမိဖြင့် သုတ်နေ သည်ကို ဝေဝေ သိနေသည်။ ခဏအကြာတွင် မာကျောပူနွေးသော လီးကြီးက ဝေဝေ၏ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ လိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ပြတ်. . ပြတ်. . ပြစ်. . အီး. . အ. . ”

ဝေဝေ တကိုယ်လုံး ပြီးပြီးဖျင်းဖျင်းဖြစ်ကာ စောက်ခေါင်းလေးထဲမှ စိမ့်ကျသွားပြီး ဖင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဆုတ်ဆွဲလိုက်သလိုပဲ တင်းကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဝေဝေ၏စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်လီးကြီး၏ ကြီးမား ခြင်း၊ ရှည်လျားခြင်းတို့ကြောင့် ဝေဝေ၏ရင်ထဲ နင့်နေအောင်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ခြောက်ခြားခြင်းများ ကြီးစိုး၍နေသော်လည်း နင့်ကနဲ ဝေဝေ၏ စောက်ခေါင်းထဲသို့ စူးနစ်စွာ ဝင်ရောက်လာသော လီးကြီးက ဝေဝေ၏မျက်တောင်လေးများကို မှေးစင်းကျသွား စေသည်။ ထိန်းချုပ်၍မရသော ခံစားမှုကြောင့် သွားလေးများကို စေ့ကိုက်၍ “ရိုး. . ကျွတ်” ဟု ညီးသံလေးက ထွက်သွားရသည်။

နားထင်နားရင်းလေးများ ပူတက်သွားပြီး ဖင်နှစ်ခြမ်းကြား စအိုဝလေးထိ ဖိကပ်လိုက်သော အမွှေး ကြမ်းကြမ်းကြီးများက ဝေဝေ၏ရင်ထဲ ကလိကလိဖြစ်လာအောင်ပင် ပွတ်သပ်အားက ပြင်းထန်လှပေသည်။

“ပြတ်. . ပလွတ်. . ပြတ်. . ပြတ်”

သေးကျဉ်းလှသော အပျိုဖြစ်စေ ဝေဝေ၏ စောက်ဖုတ်လေးထဲသို့ ခပ်တင်းတင်း ဝင်ရောက် မွေနှောက် နေပြီဖြစ်သော လီးကြီးအား ဝေဝေ စိတ်မှန်းဖြင့် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ လီးကြီးက ညင်သာစွာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ထွက် သွားပြီး တဖန် စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ် လှုပ်ရှားလာသောအခါ ဝေဝေ အရသာ တွေ့လာသည်။ အုတ်တံတိုင်းအပေါက်ထဲမှနေ၍ တဖက်သို့ ခေါင်းဝင်နေခြင်းကလည်း ကိကအောင့် ဖြစ်လွန်းလှသည်။

“အ. . အား. . . . အား. . အင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . ရိုး. . ကျွတ်. . ”

“ပြတ်. . စွပ်. . ပြတ်. . စွပ်. . စွပ်”

ဝေဝေ၏စောက်ရည်များက စောက်ခေါင်းထဲမှ လျှံကျလာသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို အပေါ် သွားနှင့် ဖိကိုက်ထားပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ လီးကြီးဝင်တိုင်း “ပြတ်” ဆိုသော အရည်အရွှဲသား ဖြစ်နေသည့် စောက်ပတ်၏အသံက မှန်မှန်ထွက်နေသည်။ လီးကြီး ပြန်ထွက်လိုက်တိုင်း အရည်များနှင့် လီးကြီးကို စောက်ပတ် နှစ်ခြမ်းက ညှစ်ယူဆွဲချသံက စွပ်ကနဲ ထွက်၍နေသည်။ တခါတလေ လီးကြီး အရှိန်လွန်ပြီး စောက်ပတ် အပြင်ရောက်သွားသည်နှင့် စောက်ပတ်လေးက တင်းကနဲဖြစ်ကာ စောက်ရည်များ ပြစ်ကနဲ ထွက်လာ သည်။

ဝေဝေ တစ်ယောက် မကျေမနပ်ဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ သေတော့မည်။ ဟင်း. . တကယ်ပဲ မြန်မြန်ပြီး ပါစေ. .

“ပြတ်. . စွပ်. . ပြတ်. . စွပ်. . စွပ်. . စွပ်. . ပြတ်”

“အ. . အ. . အင့်. . ဟင့်. . ဟင့်”

ညောင့်အားတော့ အတော်ကောင်လှပေသည်။

“အမလေး. . အ. . အားအင်း. . ကျွတ်. . ကျွတ်”

ထိုတစ်ချက်သည်ကား ဝေဝေ အသည်းခိုက်သွားရသော ဆောင့်ချကျဖြစ်လေသည်။ ရင်ထဲ ပြည့်ကနဲ ဖြစ်သွားရသလို စောက်ခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း ပူကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင့်. . အ. . ဟ. . ဟ. . ဟင့်. . အင့်”

အားရပါးရလို့နေသော နောက်မှ လူ၏လည်ချောင်းမှ ဆောင့်ချက်တိုင်း ထွက်လာသော လေအန်သံ ကိုပင် ဝေဝေ ကြားနေရသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး လိုးသွင်းနေသဖြင့် ရင်ထဲတွင် နှင့်၍ခံစားနေရသည်။ စောက်ခေါင်းအတွင်းသို့ နှင့်ကနဲ နှင့်ကနဲ ဝင်လာသော လီးကြီးက တစ်နေရာထဲ ပုံမှန်ဆောင့်သည် မဟုတ်ဘဲ သားအိမ်နံရံအတွင်းထိ ဝင်ဝင်သလား ထင်ရလောက်အောင် စောက်ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို အနှံ့ပွတ်တိုက်ပြီး လိုးသွင်းခြင်းဖြစ်ရာ တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားဖူးသော ကာမအရသာကို ပြည့်ဝစွာ ခံစားလိုက်ရပြီး တကိုယ်လုံးရှိ အကြောအချဉ်များ ဆုတ်၍ ဆွဲသလိုဖြစ်သွားရာမှ သူမ၏ သုတ်ရည်များကို အားဖြင့် ညှစ်ထုတ်ကာ အားရ ကျေနပ်သွားရပေတော့သည်။

လီးကြီးထိပ်မှလည်း ဖြစ်ကနဲ ဖြစ်ကနဲ ပန်းထွက်လာသော သုတ်ရည်များက ဝေဝေ၏ စောက်ခေါင်း လေးထဲတွင် ပြည့်လျှံကာ ပေါင်တွင်းသားလေးများဆီသို့ပင် ယိုစီး၍ ကျသွားနေကြပါလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။ . . . . .